

Knjiga proroka Daniela – sto četrnaesti

Posljednji naraštaj: razotkrivanje ispunjenja Ezekielova proročanstva i pečačenje 144.000

Jeff Pippenger

2024-03-03

Naraštaj koji je svjedočio dolasku trećega jao, 11. rujna 2001., posljednji je naraštaj zemaljske povijesti. Odlomak iz Ezekielu koji potvrđuje ovu istinu mileriti su razumjeli kao izravno povezan s prispodobom o deset djevice, a stoga i s drugim poglavljem Habakuka. U toj je povijesti viđenje iz drugoga poglavlja Habakuka, koje više ne će „oklijevati“, i koje se ispunilo 22. listopada 1844., predoznačivalo skori dolazak nedjeljnoga zakona u Sjedinjenim Američkim Državama. No Ezekielovo proročanstvo o viđenju koje se više ne će produljivati savršeno se ispunjava u povijesti pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće, koje je započelo dolaskom trećega jao, 11. rujna 2001.

I dođe mi riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, kakva je to izreka što je imate u zemlji Izraelovoj, govoreći: Dani se odgađaju i svako viđenje propada? Reci im dakle: Ovako govori Gospodin Bog: Učinit ću da ta izreka prestane, i više se neće njome služiti kao izrekom u Izraelu; nego im reci: Dani su blizu i ispunjenje svakoga viđenja. Jer više neće biti nikakva isprazna viđenja ni laskava gatanja usred doma Izraelova. Jer ja sam Gospodin: govorit ću, i riječ koju izrekнем dogodit će se; neće se više odgađati; jer u vaše dane, dome odmetnički, izreći ću riječ i izvršiti je, govori Gospodin Bog. I opet mi dođe riječ Gospodnja govoreći: Sine čovječji, evo, dom Izraelov govori: Viđenje koje on vidi odnosi se na mnoge dane koji tek imaju doći, i prorokuje o vremenima koja su daleko. Zato im reci: Ovako govori Gospodin Bog: Nijedna se moja riječ više neće odgađati, nego riječ koju sam izrekao bit će izvršena, govori Gospodin Bog. Ezekiel 12:21–28.

Svi proroci govore o posljednjim danima, a „tašta viđenja“ i „laskava gatanja“ „usred doma Izraelova“ predstavljaju krivotvorenu kasnu kišu, poruku „mira i sigurnosti“, koja tvrdi da je „viđenje koje on vidi za mnogo dana unaprijed i da prorokuje za vremena daleka“. To je „rasprava“ o kojoj govori Habakuk, jer oni koji iznose „tašto viđenje“ protive se „viđenju koje on vidi“. Oni tvrde da je „viđenje koje on vidi za mnogo dana unaprijed i da prorokuje za vremena daleka“. Glasnici poruke mira i sigurnosti tvrde: „dani se odgađaju i svako viđenje propada“; ta zar nije on predvidio 18. srpnja 2020.? Glasnike „taštog viđenja“ Ezekiel također prepoznaje u prva dva retka toga poglavlja.

I riječ Jahvina dođe mi govoreći: Sine čovječji, prebivaš usred doma odmetničkoga, koji ima oči da vidi, a ne vidi; ima uši da čuje, a ne čuje; jer su dom odmetnički. Ezekiel 12:1, 2.

Svi se proroci međusobno slažu i svi govore o posljednjim danima, a kada se Krist u povijesti svoje službe obraćao cjepidlačavim Židovima, naveo je Izaiju kako bi poistovjetio te cjepidlačave Židove, koji su tada bili otpušteni od Boga, kao one koji imaju oči da vide, a ipak ne vide, i uši da čuju, a ipak ne čuju. Sada, kao i tada, Ezekiel se obraća podrugljivim ljudima laodicejskog adventizma, cjepidlačavim Židovima našega doba, koji iznose poruku o miru i sigurnosti nasuprot

poruci kasne kiše. Isus je bio vođen pravilima koja je unio u svoju Riječ, stoga se i Njegova proročanstva odnose na posljednje dane određenije negoli na dane u kojima se obraćao cjepidlačavim Židovima.

Zato im govorim u prispodobama: jer gledajući ne vide; i slušajući ne čuju, niti razumiju. I na njima se ispunja proroštvo Izaijino, koje govori: Slušajući ćete slušati, i nećete razumjeti; i gledajući ćete gledati, i nećete opaziti: Jer je srce ovoga naroda otupjelo, i uši su im otežale za slušanje, i oči su svoje zatvorili; da kada ne bi vidjeli očima i čuli ušima i razumjeli srcem, i obratili se, pa da ih iscijelim. A blago vašim očima, jer vide; i vašim ušima, jer čuju. Jer zaista, kažem vam, da su mnogi proroci i pravednici željeli vidjeti to što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti to što vi čujete, i nisu čuli. Matej 13:13–17.

Pojava naroda koji čuje, a ipak ne čuje, i vidi, a ipak ne vidi, obilježje je negdašnjega Božjeg naroda koji je u procesu da bude zaobiđen. Ta proročka pojava ispunjenje je Izaijina proročanstva o takvom stanju. Kao i svi proroci, Izaija, zajedno s Kristom, govori o posljednjim danima.

One godine kad umrije kralj Uzija vidjeh i Gospodina gdje sjedi na prijestolju, visoku i uzvišenu, a skute njegove ispunjavahu Hram. Iznad njega stajahu serafini: svaki je imao šest krila; s dva je pokrivao lice svoje, s dva je pokrivao noge svoje, a s dva je letio. I vikahu jedan drugomu govoreći: Svet, svet, svet, Gospod nad vojskama: sva je zemlja puna slave njegove. I zatrese se prag na vratima od glasa onoga koji vikaše, i Dom se napuni dimom. Tada rekoh: Jao meni! jer pogiboh; jer sam čovjek nečistih usana, i prebivam usred naroda nečistih usana: jer moje oči vidješe Kralja, Gospoda nad vojskama. Tada doletje k meni jedan od serafina, noseći u ruci žeravicu koju bijaše uzeo kliještima s oltara; i dotaknu njome moja usta te reče: Evo, ovo se dotače usana tvojih; i bezakonje tvoje uklonjeno je, i grijeh tvoj očišćen. Tada začuh glas Gospodnji gdje govori: Koga da pošaljem, i tko će poći za nas? Tada rekoh: Evo me; mene pošalji. I reče on: Idi i reci ovom narodu: Slušajte doista, ali ne razumijte; gledajte doista, ali ne shvaćajte. Učini srce ovoga naroda pretelim, i učini uši njihove teškima, i zatvori oči njihove; da ne vide očima svojim, i ne čuju ušima svojim, i ne razumiju srcem svojim, i ne obrate se, i ne ozdrave. Izaija 6:1–10.

Izaija, Ezekiel i Krist svi predstavljaju one koji se pečate u posljednjim danima, tijekom kasne kiše, kada se raspravlja o istinitoj i lažnoj poruci kasne kiše, kao ispunjenje drugoga poglavlja Habakuka. Prema Isusu, u vremenskom razdoblju kada se to ispunjava, pravednici „vide” prispodobu, što je simbol proroštva. „Mudri” razumiju proročku poruku kasne kiše, ali oni koje predstavljaju cjepidlačeći Židovi ne vide niti čuju, i prema Ezekielu iznose poruku mira i sigurnosti, tvrdeći da je ispunjenje proročanstava daleko u budućnosti. Oni ne ničeju proročanstva; cjepidlačeći Židovi usnama su priznavali proročanstvo o dolazećem Mesiji, ali su taj događaj jednostavno smjestili u daleku budućnost. Ipak, Isus je izrekao blagoslov nad onima koji će „vidjeti” proročku poruku svojega vremena.

U Kristovo doba to je bila poruka koja je stigla pri Njegovu krštenju, kada je sišao Duh Sveti. Silazak Duha Svetoga pri Njegovu krštenju predoznačio je silazak anđela iz Otkrivenja deset 11. kolovoza 1840. Božanski silazak u objema povijestima označio je dolazak poruke sadašnje istine toga doba; za Isusa to je bila poruka o Njegovoj smrti i uskrsnuću, kako je predstavljena Njegovim

krštenjem. Za milerite to je bila poruka o islamu prvoga i drugoga jao, koja je potvrdila ispitnu poruku vremenskoga proročanstva. Obje se te povijesti podudaraju s dolaskom ispitne poruke kasne kiše 11. rujna 2001. Zato sestra White bilježi sljedeće:

„Sve poruke dane od 1840. do 1844. sada treba iznijeti sa silom, jer ima mnogo ljudi koji su izgubili svoje usmjerenje. Poruke trebaju ići svim crkvama.

„Krist reče: ‘Blago očima vašim, jer vide; i ušima vašim, jer čuju. Jer zaista vam kažem da su mnogi proroci i pravednici željeli vidjeti to što vi vidite, i nisu vidjeli; i čuti to što vi čujete, i nisu čuli’ [Matej 13,16. 17]. Blago očima koje su vidjele ono što se vidjelo 1843. i 1844. godine.

„Poruka je dana. I ne bi smjelo biti nikakva odgađanja u ponavljanju poruke, jer se znaci vremena ispunjavaju; završno djelo mora biti izvršeno. Veliko će djelo biti obavljeno u kratkom vremenu. Uskoro će po Božjem određenju biti dana poruka koja će prerasti u glasan poklič. Tada će Daniel ustati na svome mjestu da daje svoje svjedočanstvo.

„Pozornost naših crkava mora biti probuđena. Stojimo na rubu najvećega događaja u povijesti svijeta, i Sotona ne smije imati vlast nad Božjim narodom, navodeći ga na spavanje. Papinstvo će se pojaviti u svojoj moći. Svi se sada moraju probuditi i istraživati Pisma, jer će Bog svojim vjernima objaviti što će biti u posljednje vrijeme. Riječ Gospodnja treba doći Njegovu narodu u sili....“

„Ovo mi je bilo predloženo — da spavamo i ne znamo vrijeme svojega pohođenja. Ali ako se ponizimo pred Bogom i tražimo Ga svim srcem, dat će nam se naći.” Manuscript Releases, sv. 21, 436–438.

Poruka koja je bila predložena porukom sadašnje istine o Mesiji u Kristovoj povijesti, te porukom sadašnje istine od 1840. do 1844., upućuje unaprijed na posljednje dane kada se mileritska poruka ponavlja. Oni u povijestima koji su prikazani kao nesposobni “vidjeti i čuti” “ne poznaju vrijeme svojega pohođenja”. Kada Izaija iznosi prvo spominjanje glasnika krivotvorene poruke kasne kiše, koji vide, a ipak ne vide, on označuje vrijeme kada to razdoblje započinje, razdoblje za koje je Sestra White rekla: “poruka po Božjem određenju koja će prerasti u glasan poklič.” “Božje određenje” predstavlja određeno vrijeme kada će poruka prispjeti, a u trećem retku šestoga poglavlja Izaije, Izaija precizno određuje to vrijeme.

I jedan vikahu drugomu govoreći: Svet, svet, svet je Gospod nad vojskama; sva je zemlja puna slave njegove. Izaija 6,3.

Sestra White utvrđuje da se, kada anđeli viču jedan drugomu: „Svet, svet, svet” u odlomku u kojem Izaija predstavlja one koji imaju oči da vide, ali ne vide, to ispunjava 11. rujna 2001. godine.

„Dok oni [anđeli] gledaju budućnost, kada će sva zemlja biti ispunjena Njegovom slavom, pobjednička pjesma hvale odjekuje od jednoga do drugoga u milozvučnom pjevu: ‘Svet, svet, svet, Gospod nad vojskama.’ Oni su potpuno zadovoljni time da proslavljaju Boga; i u Njegovoj prisutnosti, pod osmijehom Njegova odobravanja, ne žele ništa više. Noseći Njegovu sliku, vršeći Njegovu službu i štujući Ga, njihova je najviša težnja u potpunosti dosegnuta.”

Review and Herald, 22. prosinca 1896.

Jedanaestoga rujna 2001. započelo je pečačenje sto četrdeset i četiri tisuće, i kasna je kiša počela škropiti, i Habakukova je rasprava započela dok se prisposodba o deset djevica ponavljala. U tom je trenutku Ezekielovo proročanstvo doseglo svoje savršeno ispunjenje. Proročka Riječ više neće biti odgođena, a naraštaj koji je svjedočio 11. rujnu 2001. posljednji je naraštaj planeta Zemlje, jer viđenje na kraju adventizma naviješta završetak vremena milosti pri drugom Kristovu dolasku. Drugi svjedok tog činjenici nalazi se u Evanđelju po Luki, u dvadeset i prvom poglavlju.

Zaista vam kažem: ovaj naraštaj neće proći dok se sve ne ispuni. Nebo i zemlja proći će, ali moje riječi neće proći. Luka 21,32.33.

U dvadeset i prvom poglavlju Evanđelja po Luki Isus prepoznaje posljednji naraštaj zemaljske povijesti. Upravo je dao pregled postupne povijesti od razorenja Jeruzalema godine 70., pa sve do mileritske povijesti. Zatim napušta narativ izravnog prepoznavanja proročke povijesti i iznosi prisposobu koja jednostavno ponavlja i proširuje proročku povijest koju je izložio. Time je pružio dva unutarnja svjedoka za isti narativ, a zaključio je time što je prepoznao da će „naraštaj“ koji je svjedočio tim događajima živjeti do Njegova povratka, identificirajući tako, prema kontekstu, naraštaj koji je predstavljen sa sto četrdeset i četiri tisuće.

Povijest pečačenja sto četrdeset i četiri tisuće jest posljednji naraštaj, i oni ne kušaju smrti, premda žive u vremenu kad prolaze nebo i zemlja.

Ali Dan Gospodnji doći će kao tat u noći; u koji će dan nebesa s hukom proći, počela će se, užarena, rastaliti, a zemlja i djela što su na njoj izgorjet će. Kad će se, dakle, sve to raspasti, kakvi trebate biti u svetom življenju i pobožnosti, iščekujući i pospješujući dolazak Dana Božjega, u kojemu će se nebesa, zahvaćena ognjem, raspasti, a počela će se, užarena, rastaliti? 2 Petrova 3:10–12.

Drugi Kristov dolazak bio je predložen prilikom Kristova preobraženja.

„Mojsije na gori preobraženja bio je svjedok Kristove pobjede nad grijehom i smrću. On je predstavljao one koji će izaći iz groba o uskrsnuću pravednih. Ilija, koji je bio uznesen na nebo a da nije vidio smrti, predstavljao je one koji će živjeti na zemlji o Kristovu drugom dolasku i koji će biti ‘promijenjeni, u jedan mah, u tren oka, na posljednju trubu’; kada se ‘ovo raspadljivo mora obući u neraspadljivost’ i ‘ovo smrtno mora obući u besmrtnost’. 1. Korinćanima 15:51–53. Isus je bio odjeven svjetlošću neba, kao što će se pojaviti kada dođe ‘po drugi put, bez grijeha, na spasenje’. Jer će doći ‘u slavi Oca svojega sa svetim anđelima’. Hebrejima 9:28; Marko 8:38. Spasiteljevo obećanje učenicima sada se ispunilo. Na gori je buduće kraljevstvo slave bilo prikazano u malome,—Krist Kralj, Mojsije kao predstavnik uskrslih svetih, a Ilija preobraženih.” Čežnja vjekova, 421.

Ilija, koji nije umro, predstavlja sto četrdeset i četiri tisuće koji ne umiru, a Mojsije predstavlja one koji umiru. U posljednjim danima te su dvije skupine prikazane u sedmom poglavlju Otkrivenja, kao sto četrdeset i četiri tisuće i veliko mnoštvo. Kada se u šestom poglavlju Otkrivenja otvori peti pečat, onima koji su bili pogubljeni od papinstva tijekom mračnoga srednjeg vijeka daju se bijele

haljine.

„I kad otvori peti pečat, vidjeh pod žrtvenikom duše onih koji bijahu pobijeni zbog riječi Božje i zbog svjedočanstva koje su imali; i povikaše glasom velikim govoreći: Dokle, Gospodaru, Sveti i Istiniti, nećeš suditi i osvetiti krv našu na onima koji prebivaju na zemlji? I bijele haljine dane su svakome od njih [Proglašeni su čistima i svetima]; i rečeno im je da još počinu malo vremena, dok se ne ispuni broj i njihovih suslugâ i njihove braće, koji imaju biti pobijeni kao i oni“ [Otkrivenje 6:9–11]. Ovdje su Ivanu bili prikazani prizori koji nisu bili stvarnost, nego ono što će biti u budućem vremenskom razdoblju.” Manuscript Releases, svezak 20, 197.

Mučenici pitaju kada će Bog osvetiti njihovo ubojstvo. Mučenik je imao Isusovu vjeru prije nego što je bio ubijen, jer je upravo očitovanje te vjere potaknulo papinstvo da ga ubije. Bijele haljine predstavljaju Kristovu pravednost, ali bijele haljine dane tim dušama koje su bile ubijene dane su im nakon njihova mučeništva. Haljine su simbol mučeništva, a ne samo Kristove pravednosti. Mučenik ima haljinu Kristove pravednosti prije nego što bude ubijen. Velikom mnoštvu u Otkrivenju sedmom dane su bijele haljine, te tako predstavljaju one koji umiru tijekom nadolazećega krvoprolića zbog nedjeljnog zakona. Tako je sto četrdeset i četiri tisuće predstavljeno Ilijom, a vjerni koji umiru u Gospodinu Mojsijem na gori preobraženja.

Sto četrdeset i četiri tisuće naraštaj su koji ne umire, i oni su naraštaj na koji Krist misli, koji je živ kada nebo i zemlja prolaze u Evanđelju po Luki, dvadeset i prvom poglavlju.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

„Abelovo ubojstvo bilo je prvi primjer neprijateljstva za koje je Bog objavio da će postojati između zmije i ženina potomstva — između Sotone i njegovih podanika te Krista i Njegovih sljedbenika. Po čovjekovu grijehu Sotona je zadobio vlast nad ljudskim rodom, ali Krist će ih osposobiti da zbacе njegov jaram. Kad god, vjerom u Jaganjca Božjega, neka duša odbaci službu grijehu, raspaljuje se Sotonin gnjev. Abelov sveti život svjedočio je protiv Sotonine tvrdnje da je čovjeku nemoguće držati Božji zakon. Kad je Kajin, potaknut duhom Zloga, vidio da ne može ovladati Abelom, toliko se razgnjevio da mu je oduzeo život. I gdje god ima onih koji će ustati u obranu pravednosti Božjega zakona, isti će se duh pokazati protiv njih. To je duh koji je kroz sva stoljeća podizao lomaču i raspirivao oganj za Kristove učenike. Ali okrutnosti nagomilane na Isusova sljedbenika potiču Sotona i njegove čete zato što ga ne mogu prisiliti da se podvrgne njihovoj vlasti. To je bijes poraženoga neprijatelja. Svaki Isusov mučenik umro je kao pobjednik. Prorok kaže: „I oni ga pobijediše [‘staru zmiju, koja se zove đavao i Sotona’] krvlju Janjetovom i riječju svoga svjedočanstva; i ne mariše za svoj život sve do smrti.” Otkrivenje 12,11.9.” Patrijarsi i proroci, 77.